

Vážené kolegyně a kolegové,

poslední den sjezdu se na vypůjčeném kole proháním Berlínem. Bicykl je ideální pro poznávání měst. Umožňuje zmapovat zajímavé ulice, celé čtvrti, rychle a přitom ne tak rychle, aby nám unikly detaily, atmosféra, život... Na kole jsem křížoval města jako Paříž, Chicago, Kodaň, Boston, Helsinky, San Francisco, Vídeň, také Prahou. Některé radnice, a ve světě jich není málo, pochopily, že je lepší mít v ulicích více cyklistů a méně aut a zřídily funkční sítě cyklostezek. Jako v Berlíně nebo Vídni, na rozdíl od Brna nebo Prahy. V Brně jezdím na kole denně, do práce a z práce. Nedávno jsem se vracel večer ze společenské akce, jel jsem kolem skupinky mladíků, když jsem zaslechl „ty vole, kravaták na kole“. Zatímco v Brně působím poněkud exoticky, v hlavním městě Německa je kravatáků na kole plno.

V Berlíně jsem poprvé od jeho sjednocení, průjezd Braniborskou bránou do východní části ve mne evokuje vzpomínky a emoce. Větší emoce pak památník věnovaný milionům zavražděných Židů, sestávající ze stovek různě vysokých tmavě šedých kamenných bloků. Nedaleký Postdamer Platz se skví krásnou, moderní architekturou. Berličané se chopili příležitosti zastavět pustý pás podél zdi, ještě před dvaceti lety oddělující obě části města, a pozvali nejlepší světové architektky. Tam, kde byly miny a ostnatý drát, stojí dnes asi nejvýznamnější komplex současné architektury. Jistě to stálo více peněz, než bychom měli k dispozici my, ale rozdíl mezi krásou staveb, které vznikají v posledním desetiletí v Berlíně a u nás, je frapantní. Při jízdě parkem Tiergarten vidím přípravu na něco, co vypadá jako lidová slavnost. Podél široké třídy stánky s jídlem a pitím, balónky, ryčná hudba z amplionů, scházejí se dobře naladěni lidé všech věkových skupin. Když se tudy vracím, demonstrace je v plném proudu. Právě ohlašují, že přijíždí šest zvláštních vlaků, ale první narazil do krávy, takže mají zpoždění. Čekají šedesát až sedmdesát tisíc demonstrantů. Heslem je: zachraňte nemocnice. Žádají více peněz pro zdravotnictví. Ve Frankfurter Allgemeine se dočítám, že v Německu je sice příjem ze zdravotního pojištění podstatně vyšší než u nás (v průměru 14,9% z platu 3600 Euro), avšak platby nemocnicím se navyšují minimálně (letos o 0,65%). Šetří se, což je v pořádku, ale šetří se na personálu, zejména se redukuje počty ošetřovatelek, lékaři odcházejí sami. Při pohledu na tato čísla si opět uvědomuji, že v našem státě, stejně jako na Slovensku, může celkem slušně fungovat zdravotnictví jen proto, že ve srovnání s Němci máme směšné platy.

Na demonstraci jsem si všiml dvou věcí. Za prvé, uvolněná atmosféra a věcná argumentace řečníků, alespoň po tu krátkou dobu, kdy jsem se mezi demonstranty projížděl, kontrastovala s hašteřivým a agresivním tónem na podobných akcích u nás. Za druhé, že demonstrovali lékaři, sestry, ale i jejich ředitelé. Jsou na stejné lodi. A také hodně nezdravotníků. Vždyť problém nemocnic je problémem všech. Co jiného je věcí veřejnou než zdravotnictví?

Na vaše příspěvky se s celou redakční radou těším,

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.
předseda redakční rady

Keňa, Masaj v tradičním oděvu s kolem. Eleganční šat není právě módním cyklistickým dresem, ale ve spalujícím horku je jistě příjemný. Sandály jsou vyřezané ze staré pneumatiky. Fotil jsem z auta, jezdil jsem sice na kole po pouštním Jerichu nebo kolem jezera Toba na Sumatře, ale v keňském parku Amboseli bylo i na mne příliš velké horko

Masajský cyklista dává přednost slonům, přecházejícím přes cestu, stejně jako my. Dopravní značení přednosti chodců by bylo evidentně zbytečné

Masaj neodloží svoji pastýřskou hůl ani při jízdě na kole